

[Chr. Nielsen.]

ladende uanfægtet af begivenhederne, uanset at der ustandselig fremkommer beviser på, at den politik, USA ønsker ført, kun har lidet med demokrati eller et forsvar at gøre, så fortsætter vore hjemlige politikere linien i Atlantpagtens ånd. De forsøger utrætteligt at så had til den socialistiske verden, og i den spænding, der som følge heraf må opstå, søger de begrundelse for den voldsomme oprustning, der sker herhjemme og andetsteds i verden, og nu er det altså også blevet begrundelsen for, at Vesttyskland i modstrid med internationale aftaler påny skal oprustes. Vi ved, at de partier, der slutter op om Atlantpagten, stort set behersker størstedelen af dansk presse, så at sige har eneret på radioen, og derfor er de i dette spørgsmål ikke kræsne i valget af de midler, der skal retfærdiggøre Atlantpagtpolitikken.

Jeg har fulgt det meste af debatten i folkettinget vedrørende det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning, og jeg har bemærket, at hovedargumentet for, at rigsdagen nu er i færd med at tiltræde, at danske styrker skal underlægges fremmed kommando og Vesttyskland skal genoprustes, er, at Sovjetunionen og den internationale kommunistiske udgør en trusel mod den såkaldte demokratiske verden. Det var i hvert fald den begrundelse, forsvarsministeren anvendte i folkettinget; her i tinget blev det formuleret på en lidt anden måde, men meningen var ikke til at tage fejl af. Det hed sig nemlig, at i øst har man villet det anderledes — underforstået, at i Østeuropa ønsker man at opruste, at øge spændingen i verden. Man må nok spørge, hvilke argumenter man har fremført for at forsvare dette synspunkt. Jeg har fulgt debatten i det andet ting, har hørt forelæggelsen her i dag, men har ikke fået noget argument, som synes at gøre den påstand holdbar, man her fremsætter. Har man endelig fremsat argumenter i folkettinget, synes de mig at være af en yderst luftig art. Jeg tænker her f. eks. på det såkaldte bevis, som den socialdemokratiske ordfører i folkettinget anvendte under første behandling af forslaget. Han påstod, at man lå inde med beviser for, at østtyske fiskerbåde fornylig har drevet spionage i danske havne. Jeg lagde mærke til i den debat, der førtes om denne påstand, at de ansvarlige ministre — og her sigter jeg både til udenrigsministeren og forsvarsministeren — ikke havde et eneste ord at fremføre herom. Jeg synes dog, at det er et så interessant og så yderst alvorligt spørgsmål, at ministrene ikke kan forholde sig tavse, og jeg mener, de skylder os en forklaring på, hvad de ved

om denne sag. Forholder det sig som påstået af den socialdemokratiske ordfører i folkettinget, finder jeg det også påkrævet, at vi får at vide, hvorfor udenrigsministeriet hidtil ikke har taget noget skridt til en protest, for dette må dog blive resultatet, hvis man ligger inde med beviser.

Når man ivrer for at fremstille Sovjetunionen som en trusel mod freden, står påstanden i alle henseender i et mærkeligt forhold til kendsgerningerne. Jeg tænker her først og fremmest på den omstændighed, at medens Sovjetunionen siden august 1945 ikke har haft en eneste soldat i krig noget sted, har USA, England og Frankrig ustandselig været engageret i krige, i Grækenland, Kina, Malaya og Vietnam, på Philippinerne og i Korea. Dette kan ikke benægtes, og ingen vil forsøge derpå. Men så hævder man, at Sovjetunionen på anden måde gennem sin udenrigspolitik ad diplomatisk vej har forøget spændingen og derved er blevet en trusel mod freden. Her siger kendsgerningerne os imidlertid, at det, der har været Sovjetunionens motiv i dens udenrigspolitik, simpelthen har været dette ene at overholde aftalerne fra krigens år og i tiden umiddelbart derefter. Sovjetunionen har krævet FN's love respekteret. Sovjetunionen har hævdet, at konflikten i Korea skulle løses i overensstemmelse med FN's love. Gennem fredelig forhandling og fri folkeafstemning skulle spørgsmålet for Koreas vedkommende afgøres, samtidig med at alle europæiske tropper skulle trækkes tilbage. Sovjetunionen har stået fast på Cairoaftalen om, at Formosa tilhører Kina. Sovjetunionen har krævet Potsdamaftalen overholdt, og det samme gælder Teheran- og Yaltaaftalerne.

I Potsdamaftalen hedder det bl. a., at Tysklands krigsindustri og krigsmateriel skal ødelægges, og at Tysklands genoprustning skal forhindres.

Der kunne nævnes flere eksempler på, hvad det er Sovjetunionens diplomatiske aktivitet er gået ud på siden 1945, og de er på linie med det her fremførte. Vil man påstå, at dette skulle vise Sovjetunionens aggressive hensigter? Jeg kan nævne et eksempel på, hvor meningsløs denne påstand er. Det er i forbindelse med Potsdamaftalen, som jo er yderst aktuel i forbindelse med det forslag, vi her behandler. Når vi protesterer mod Vesttysklands genoprustning, får vi kun et eneste ord til svar, nemlig „Østtyskland“, og dermed menes, at Østtyskland forlængst er genoprustet i strid med Potsdamaftalen. Jeg har fornylig læst en bog om den kolde krig, der er